

Vitéz Ferenc versei

VÁRAKOZÁS

Nem tanultam meg jól várni –
jól ezért szeretni sem tudtam,
azt hittem, csöndben készülök
Reád, de közben csak önmagam
után futottam.

Kiderült, hogy féltésem teher,
s amit én a jóságnak hittem,
hogy segítek mindig, ha kell, és
ne félj semmitől... – magányomat is
utánad vittem.

Advent van. Harmadik vasárnap.
Nem vártam, mint a kisfiú az első
hópehelyre. Esőben jártam egy
idegen utcát, és titokban semmit se
hozhatok helyre.

Most már nem sürgetek időt,
szándékot, kegyelmet és hitet.
Várom. Hogy mire, talán mindegy is...
Elmentem a hegyhez, és tudom:
eljön hozzám a hegy is.

A FAL

Megérkeztem egy nagy falhoz éjjel.
Hátrahőköltem, hogy milyen magas
és széles. Csak egy sziklához tudtam
volna hasonlítani, meg a szélhez.

Töprengtem, hogyan kerülhetem meg,
és miként juthatnék át rajta: dús erővel
vagy finom szavakkal, csellel? – Észre sem
vettem, hogy egy ajtó is van vágva a falba.

Adventi matematika

Minden reggel kinyitod az ablakot.
Minden reggel fölnézel az égre.
Minden napra van egy feladatod.
A részek mögül látsz rá az egészre.

Össze kell adnod bűneid, s kivonni
belőlük mindent, ami jószág.
A sok kicsit Istennel szorozni:
a remény ez – és nem a mohóság.

Széttekinteni egyetlen pontból.
Egyre pontosabban húzni meg a kört.
Átölelni a messzi alkonyatból
az örömet – s azt is, mi meggyötört.

Minden este a szíved hallgatod.
Fényesebb lesz a csöndben verése.
Sóhajod bepárásítja az ablakot.
A világ most belefér egy tenyérbe.